

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. Фебруара 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Телеграфски де пешке.

Из Бугарске. Ви сте без сумње радознали да чујете шта је са принцом Кобургом. Он само чека да све жице попуцају, па ће вам онда телеграфски пуцнути.

Одговор у Бугарску Нека пуцају жице, само нека буду здраве принчеве ножице. Бисмарку је бугарско питање хекубасто, — ал данас сутра може му бити још хекубасте.

Шта вели „Вр. Доба“ о сабору.

„Прво сабор нек се каје —
Тако вели „Вражје Доба,
Та срамота српске штампе,
Та грдоба.

„Прво сабор нек се каје,
Нека пљуне сам на себе,
Па тек онда о састанку
Питаће се — има л' требе.“

Али сабор није човек
Који склизне ил се прода;
Он је чувар наших права,
Он је израз целог рода.

Око њега ветри пире,
— Он је миран, па не стрепи.
Ако му се замка баца,
На њега се то не лепи.

А кајање не сврће се
На србинска светла лица,
Ово тражи Анђелића
И његових узвица.

„Треба ли народу политика?“

Да је друкчије питање стављено, да се н. пр. запитало: Треба ли влади, или г. жупану (народна) политика, — на то би питање брже знали одговорити. Брже него што је конфискована књижица, која овде паслов носи.

Ову је књижицу појела помрчина Хоће ли се помрчина тим залогом заситити, те ће се од њега можда и угодити па и пуцнути, — или ће јој тај залог тек апетит отворити, те ће таки за тим да зине и на оно, што није баш Јаша Томић написао, то ће скоро видети ко жив дочека, — а ко жив не дочека неће ради тога љубопитства враћати са онога света.

У Угарској истина има закон, који вели да се писац за дело своје може на одговор повући и казнити, али да се злонамерни писац на миру остави а књига да му се на робију, на батине, или на пост осуди, тога у закону нема. Но можда је то нека нова привилегија Србима којима су наконту равнoprавности њихове старе привилегије укинуте.

Ова књижица, ма да није на јавност изишла, за то је ипак нека јавна гласила анатемису, и ти листови онда више налице тајним повереницима него јавним гласилима. Они већ и то знају да је писац те књижице „дозрео за ариште“ (то би мало рано било, јер ено стари кукуљави свештеник словачки, Хурбан, „дозрео је за ариште“ тек на неколико дана пред смрт, јер се тек пред смрт сетио, да ће јавноме мњењу љубав учинити, ако који аџт фалзифицира)

Но кад се о забрањеној и нечитаној књижици сме говорити онда ћемо рећи и ми коју о тој теми.

Треба ли дакле народу — — Али не, — прво да се запитамо, ко је то народ?

Наравно, ту је пре свега интелегенција, доктори, новинари, ту је свештенство, ту је трговац.

Треба ли дакле српском народу политика?

Не треба. — Хоћу рећи: треба. — Хтедох рећи не треба. — Не не, збунио сам се: треба, — и тако би се ја могао збуњивати и исправљати, све догде, догод траје ово изузетно стање, које се на нас највећма изузело, па ни најлојалнији полицајац да ми не укеба последње речи.

Али ја ћу да покушам мало друкчије.

Да интелегенција, новинари, посланици имају права на политику, да им дакле и треба, то им ни Јаша Томић не може одрећи, — шта више има данас посланика и у Пешти и у Загребу, којима политика ванредно јако треба, — тако да без ње не би могли ни живити.

Но ајмо даље.

Треба ли трговцу политика? — Не треба њему политика да је сматра као робу за продају. Нити му треба политика, да читајући дан и ноћ Лојдове и разне Пресе заборави на своје муштерије и тефтере. — Али и њему треба политика бар толико, колико човеку требају очи, кад путује путем где је и десно и лево ископано сијасет јаруга.

Треба ли ковачу политика? — Не треба му политика, да ради ње по биртијама маљем људима главе разбија и своје им мишљење улива. — Али и ковачу треба политика, да се тргне одскочи (и доскочи) кад на њега дигну онај велики маљ, који би хтео да утуче и њега и његову децу, и њихого име и њихову свест. (Сваки ковач треба да је бар мало и своје среће ковач.)

Треба ли берберу политика? — Не треба берберу политика да муштеријама својим набија уши са оним што је читао у којим новинама. — Али и берберу треба политика, бар толико, кад би га позвали да обрије којег архијереја, да таки зна кога треба бријати.

Треба ли кројачу политика? — Не треба

њему политика, да баш он кроји европску карту и капе разним министрима. — Али и њему треба политика, да се у друштву и он одупре, кад ко хоће да му кроји очевину или дедовину, моралну или материјалну.

Треба ли крчмару политика? — Не треба њему политика да код њега кортеши потроше за један дан 50 бечака пива (а после да му не плате). — Али треба и њему да разуме политику, бар толико, кад се посланички кандидат погне на стол и стане развијати свој благодетни програм, да онда позва и разликује чисто вино од бућуриша.

Треба ли бостанџији политика? — Не треба бостанџији политика, да због непрестане политике пре времена обере бостан. — Ал кад је томе време онда треба и њему политика, бар толико да не бира сваку бундеву за општинског кнеза, или какву трухлу тикву за ватароша.

Треба ли ратару политика? — Не треба њему политика, да баш он сам решава о рату (ма да је ратар). — Али толико политична ока треба и њему да разликује кукољ од чиста жита, — па да се он у друштву одупре мало, кад ко хоће да му пограби сво чисто жито, а да му наметне сам кукољ.

А треба ли „Стармалом“ политика? — Стармали није политичан лист — не треба њему политика, да њоме иде трбухом за хлебом (или за печењем субвенције). — Али и њему треба политичног карактера, да мало зазиру од њега сви, којима или већ данас није савест, или бар мисле да је неће моћи дуго чисту сачувати.

Амин.

Како је ваше часно име?

Један чиновник запитаће један пут једног сеоског попа у Босни: „Молим, како је Ваше часно име?“ А поп мислећи да га пита за крсно име одговори му онако у двије ријечи: „свети Никола!

Варјача.

ПОДЛИСТАК.

О прстену.

ПРЕВЕО А. Т.

Услед пријатељске препоруке вештог једног проводације укебао сам једном себи невесту са 10.000 фор. Ми се узајамно заволесмо, јер колико сам ја са лепотом оскудевао у толико је она са старином и кривотињом својом мене надмашавала. Њен новац и моје звање лаћманско у резерви беху једине пријатности, које једно другоме пребацити могосмо. Амалија ме љубљаше са свим жаром четиридесетогодишњег многократ презреног срца а ја сам уживао у складности њених сребрних светлећих се преимућности. Кратко рећи ми приличисмо једно другоме као песница на око и прстен нам би одређен за велику среду.

Ја сам се у славу тога вечера од главе до пете поновио. Врхунац краснога мога одеда беху нов пар лаконих чизама. На жалост беху ти ножни футроли, који се тако сјајно светлише и господски шкрипаше, кратки и тесни за мене, али нисам имао каде да их враћам ципелару,

јер шегрт их је донео тек онда, кад би ми већ на прстени бити ваљало. Морам вам признати, да сам се дивно малим и танким мојим ножицама у тесним чизама, чиме се немогах у обичном животу своје баш подичити. Далеко беше куд сам наумио, те се пожурих и кад стигох жељену мету станем се уз степенице пењати. Ту дођох до сазнања, да осим два ок, која имам на глави, осећам здраво још десет нових на свакоме ножноме прсту.

Као на јајима ходећи шуњао сам се преко дворане и по лакој поздраву сурвам се у празну столицу поред Амалије, која ме са јасним нестрпљењем изгледала беше. Кррр, опружи, мало ваљда постарија столица све четири од себе, и ја брзо падах на траг и као што веле „утопљеник се и за сламку хвата“, узех с једном руком крај чаршаве асталског а другом моју невесту, те срушим све доле. Гунгула постаде ужасна и мене окупише разни печењски и компотски сосови.

Моја невеста наравно, падне са страшним узвиком у несвест, маневар, који би и ја најрадије подражавао, кад неби као частник војничку своју част морао да очувам.

Ђира. Може ко год бити непријатељ Јаше Томића, —

Спира. Тако је.

Ђира. Може и разлога имати за то —

Спира. Али што је незаконито, то треба викинути на сва уста да је незаконито, па ма се то за сада тицало и Јаше

Томића.

Ђира. Тако је. Јер медвед који је данас заиграо пред његовом кућом —

Спира. Заиграће тим лакше сутра и пред нашом.

Ђира. А законитост треба да је наша општа кућа —

Спира. Тако је, — па ма ми иначе били и највећи противници.

П у с л и ц е.

⊙. Ако се већ радикали и либерали у Србији, кортешујући пред изборе сваки за себе, морају прескакати, онда би „Стармали“ желио, да то прескакање буде бар преко леђа виделовачких. (Та леђа нису широка, — па онда један од другог неће далеко одсочити.

⊕. Кад би се тако прескакало, — онда се не би морало скакати високо. Јер што би се чешће запело, све би корисније било.

W. Ни ми се не слагасмо са „Новом Уставности“, кад је рекла, да нека „невидљива сила“ цена Србију на што више партаја. Јер Пера Тодоровић није баш тако јака сила, а ако он сам не види даље од своје срамоте, зато још није невидљив другима.

Ја поћох рачијим трагом у колико ми допуштаху стешњене ноге моје, те их извукох из развалина заручничке вечере, дохватим у забуни својој чашу вина са неког сточића и проспем га мојој невести у лице. На жалост, беше то црно вино, што је невестино атласко руво сасма искварило. Него је за то и помогло, јер моја невеста скочи као опарена из невести, стаде се дерати колико је грло доносило, те са осталим женским гошћама и рођакама суну кроз врата на поље.

Можете си представити како сам изгледао! Сва ме господу окупише те ме сажалеваху. Ја сам био као на жеравицама, јер ми ноге сташе отицати и тако ми се чињаше, као да ми ко ноге стезалом све већма стеже. Ја сам дизао час једну час другу ногу и мргодио сам се и крвељио од страшнога бола као какав бесан павијан, што су господу на сваки начин као излив мога осетљивог срца сматрала. Једва једном опростим се те побегнем у једну собицу, у којој наумих од мојих мучитеља, чизама ослободити се. Али јест! оне беху зарасле за ноге а кад чух у узредној соби неко шуштање свиле која се

⊖. У „Одјеку“ читамо, као да су либерали украли свој нови програм од радикала. „Одјек“ истина каже, да се томе радује, — али канда се ипак не радује тако збиљски, као што би се „Стармали“ радовао, кад би сви Срби украли његов програм.

⊗. Што се тиче крађе програма (сад било то истина или не), али ми смо уверени, да је у тој ствари Радивој Милојковић невин као јучерање дете; јер њему програми нит су кад отпадали од срца, нит су му се кад лепили за срце.

⊘. Г. Долга се извињује да му је паушал путни мален а подручје велико, за то не може школе да обилази. Видите како је добро што се почињу држати епархијске скупштине, — јер то нам Долга иначе не би исповедио ни за сто година, већ би ћутао задовољивши се са малим паушалом и са великим подручјем.

Завршно-почетне допуне.

Ветар може донети јаку бурру.

Кубуре осећамо, највећма, кад се од сваког ветра дамо повести.

Многи нас људи гладе, ал нас уједно и пристима гаре.

Магаре не види даље од носа; али кад дорасте па буде матори магарац, онда не види ни толико.

У кокошињак радо нагрну лиси. Али дође време па однесе лисе.

Не сели се!

мени ближаше, скочим те с главом станем бегати на супротну страну, која само тешком завесом застрта беше. На жалост, ја немогах знати, да је мени у сурет кроз та врата долазио послужитељ носећи на служаонику сладоледа и других ледених слаткиша. Стршан удар — а ја и дароносац дивне насладе пливасмо за час у смеси оној шећерној и слеђеној повлаки.

Чујем како за мном шушти свила и кадива.

Ко је? моја пуница са разјапљеним од стра устима. Она се продере, колико јој грло донашаше, на које цело друштво са невестом мојом дотрча. Устанем из шећерног леда као Афродита из пене морске те станем лагати, како је напиток слуга као сулуд трчао амо и да нисам прискочио, сада би моја госпођа пуница на моме месту овде лежала.

На срећу повероваше сви мојој лажи; заповедише, да онесвешћенога слугу склоне и ја постадох главом тога вечера, да ми је чак и моја невеста из благодарности на учињеном витешком делу пољубац један пришила. Услед тога бих присиљен, да се веселим покажем а муке тан-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNIBE.BS

Кад мати свога ђака Моју упита, колико је то трипут шесетиосам, — *Моја зине.*

Мој азине! рекне му онда отац, — ниси ти за ђака. У богословију тебе треба дати (т. ј. у карловачку).

Лична сигурност је сваком грађавину од државе *важан дар.*

Жандар се брзо нађе овде, где га не требамо; ал где га требамо, ту га је тешко довикати.

Где правде нема навикне се *парод и на мито.*

Динамитом се не ваља играти, јер може лако да прсне.

Има људи, који погазе своје уверење, али за то примају у *новцу дар.*

„**Czudar**“ — тако зову Маџари људе, које презиру, ал их плаћају, да им помогну правити од црнога бело, од белог црно.

Неки су људи кадри будућност српску у милост противника *полагати.*

Лагати сме свако. Али веровати му се не мора.

Шта ради понеки комесар, кад га гурну у наше мирне *просторије?*

Просто рије.

талове жегосе ме и зној страшни капљаше са чела мог. Учтиво понудим десницу својој невести а левицу пуници и поведем их међу тим ново постављеној соври уживајући унапред како ћу се скоро на столици мало моћи одморити, јер ни десет минута више неби могао на погама својима стојати.“

Ал ето ти, — о небо! зар немаш сажалења! веселим лицем пунца преда ме и стаде циврасто извијати поздрав, управљен на ме, којом приликом опазих у руци његовој прстење, где се светли, који су сигурно нама младенцима намењени били.

Већ је прошло десет минута и надеран старац све изнова започиње говорити; ту се више не могех одржати, ја дигнем леву ногу, да је ради олакшице оштро о патос лупим али ударим штиклом мали прст пуничин, која се урличући стропошта доле.

Ја изгубих сво присуство духа и станем од једа и јарости десном ногом као луд о патос ударати, којом приликом окачих ногу моје заручнице, белим атласом обувену. Она јаучући сурва се с десне стране моје. Тада дошав већ до лудила, приклоним патничку своју главу, појурим

Мом суседу хоће да изеде век његова љуба *Тина.*

Батина није лепа ствар, кад се човек њоме свети; али може да буде корисна, кад се њоме мало попрети.

П а з а р.

Изгубила девојчица
своје срце бујно,
довуче се, ко га нађе
смирено, нечујно,
па од њених родитеља
иште добру плату.

Мирази су у банкама,
сребру или злату!)
А уз мираз узе приде
и ћерку им Нату!

Др. Казбулбуц.

Питања и одговори.

При којем причешћу не иште се најпре покајање?

Кад ко науми да се причести из путира субвенцијског фонда, онда (са благословом Анђелићевим) може прво причест примати, а покајање на после одложити.

Како се треби шуга из торине?

Онако, како ми не радимо.

Ко би хтео да завади Србију са Црном Гором?

Онај, који не зна за Српство, већ придикује само Шумадинство.

зинувши на сву меру од чуда, срушим старца, који ми на путу беше и падох без свести на њега, тако да је од гњечења мога он ко надеран све стењао.

Шта се даље самном збило, тек као кроз сан знам. Страшно дерање женскиња и зујање многих других гласова дође ми до ушију. Осетих да ме подигосе, песницама груваше и гураше и преко степеница бацише. Са једне на другу степеницу као џак брашном набијен котрљајући се, ухвате ме за ноге и извукоше на сокак, где под стрелом у мирисним и хладним водама једва к себи дођем.

Утучен дигнем се, и ослањајући се рукама о куће једва са грдним боловима управим ноге своје дому, до кога после једнога сахата једва докотурах.

Ножем разсечем обе мученичке справе са ногу и предадох се полуизмучен и утучен дубоком сну. У јутру дође чизмар за наплату чизама и ја му остатке ових обијем о главу. Он ме тужи и ја изгубим парницу, те сам још и данас нежењен.

Пар лакованих чизама отеше ми 10000 фор. и ја сам само са сујете своје до тога дошао.

(Стара пословица вели: „изићи ће дело на видело;“ а ми смо дочекали да излази (не)дело на (не)Видело).

... За што се не публикује и савезни уговор са Италијом?

... За то, што се кр. Талијански боји, да би онда Талијани од радости искочили из коже. Или би још можда Гарибалдија искочио из гроба.

... За што се Бисмарк боји „само бога“?

... За то, што с њиме није могао да направи писмени шуч и труп бивднис. (Али ко прави неискрене и себичне уговоре, томе је слободно мало зазирати и од својих савезника).

... А боји ли се Аустро-Угарска Монархија кога?

... Ми би тек могли бити највеће небојше, па да нам не дође ни до боја ни до бојања.

R.

Ђока и Прока.

Ђока. Проко, ти као да нешто мало миришеш на социјализам. Па ипак држиш „Браник.“ — Како је то?

Прока. Ћути. Хтео сам да видим хоће ли ме крај свега тога „Браник“ примити за претплатника. И хвала богу, није ме одбио. — Али ти, Ђоко, ти канда нешто малчице миришеш на опортунизам; па ипак држиш „Заставу.“ Како је то?

Ђока. Ћути. Хтео сам да видим хоће ли ме крај свега тога „Застава“ примити за претплатника. И хвала богу није ме одбила.

Прока. Ето видиш, Ђоко, ја и ти смо неки мали део публике „Браникове“ и „Заставине,“ — па ми се ипак за то лепо слажемо, један другог обавештујемо, мисли своје бистримо и допуњујемо, а још се никад нисмо покикали.

Ђока. Та знам већ шта би хтео из тога да изведеш. Али ми смо људи прости, па где би ми учили новинар памети!

Прока. Не треба да их учимо памети. Ал могли би их научити слози.

R.

Нај — и нај —.

Нај — и најбољи адвокат и доктор онај је — кога не требамо.

Нај — и највећи јунак је онај, који има жену аспиду, па ипак не добије јектику.

Нај — и најлепша је девојка она, за којом и старци уздишу.

Нај — и најтежи терет је онај, који смо у своје време могли лако са себе скинути.

Нај — и најбоља марама за брисање сиротињских суза, то је банкнота.

Нај — и најбезопаснији дипломата је онај, којем већ нико не верује.

Нај — и најкраћи је процес: несвађање.

Нај — и најлуђи је посао: тражити памети у страсника.

Нај — и најкориснија је читаовница, она која не тражи, да јој листови долазе на поклон.

Нај — и најжешћи је Маџар онај, који није Маџар.

Нај — и најизлишнији лек у свакој болести, то је лелек.

Нај — и наситнија нам је брига, како ће се великашке улици заситити.

Нај — и најређији је народ онај коме ни Конференц, ни конференције капу не кро е.

T. P. C.

Истинити догађај.

У вароши С. прочита професор гимназије из књиге овај став: „Minden ember magyar országon, magyar.“ То прочита једаред, и по други, и по трећи пут; па онда запита нашег ђака Ш. П:

Проф. No hát, П, mi vagy te?

Ш. П. Én szerb vagyok.

Проф. (Опомиње га да добро пази). Ево још једаред ћу ти прочитати: „Minden ember magyar országon, magyar.“ — És te mi vagy?

Ш. П. Én szerb vagyok.

Проф. (Љути се, па му заповеди да за њим говори) Minden ember magyar országon, magyar.“

Ш. П. (Говори за њим) „Minden ember magyar országon, magyar,“ — csak hogy én még is szerb vagyok.

Шојка Халашки и друг.

Слепа љубав.

„Слепа љубав“ дешава се,
тек код мушког спола,
да је тако, учи дневно
свеопћа нас школа.

Колико их, као слепи
За миразом гракну!
Само то им пуста жеља,
да га у џеп макну.

А измакне л' мираз им се,
онда очи бече!

Е, ал' доцне!... Нема овде
„протрч опет зече“!!

Др. Казбулбуц.

Из наше торбе.

— * — Дошао деда Јефта чивутиву Авраму, да опет иште мало новца у зајам.

Чивутин му рече: Веруј, брате, немам новца.

А деда Јефта њему: камо моје среће, да их никад висипи ни имао!

— * — А. Ајде да се картамо. Али на вересију.

Б. Ваљда висам луд, да у лудо трошим време. Ја се не картам на вересију.

А. Па хајде да се картамо на кукурузе.

Б. На кукурузе?! — Ти си пролетос посејао три ланца кукуруза. — Е па ајде да се картамо на кукурузе.

— * — А. А што си послао жену своју на салаш.

Б. Ради чиста ваздуха.

А. А ти сам гушиш се овде у овој варошкој прабини.

Б. За мене је најлакше. Мени је свугде чист ваздух, где ми нико не гуња.

Паметни Насредин.

(ТУРСКА АНЕГДОТА.)

О турскоме Насредину има прича много.

Држали су, да је умом, јадник изнемого'.

Но ко причу ову чује, тај ће одма знати, да је од свог мозга мог'о и другима дати!

Женити се једном хтео!

(То до душе каже, да од ове лудорије памет не помаже).

Зовне себи неимара, да му кућу гради, али неће да је зида, већ к'о што се ради, него таван кућни мора испод свода бити, а подрум ће, глете чуда! под кровом се скрити

Ружили га, смејали се, тако лудој ћупи: —

А Насредин само рече:

„баш сте људи глупи!
Зар не знате, да ће жена, чим на праг ми стане, окренути све на тумбе, док на нос не пане?!
Е, па тако све ће лепо на место да дође!... пре него ће месец дана по свадби да прође!

Др. Казбулбуц.

Путовање у брашнару.

Још за време патријара Р. осудили неког свештеника да одлежи седам дана у брашнару. Пошавши од куће, попесе у цаку лепо дебело одојче (прасе), да га проти поклони.

Кад је попа дошао у Карловце сврне најпре у крчму своме неком познанику на мало пића. Пијуцкајући онај (негдашњи) леп карловачки бермет, исприча попа своме домаћину све и сва. А крчмар Ранко био је стара шаљивчина, па му се проктело да и сада мало прозанати. Украде се мало на поље. Даде попином кочијашу, Партенију пуно стакло ракије. Парта се напи па заспа на коли, а Ранко извади из цака прасе, па у место прасета завеже у њега свога маторог мачка.

Кад се врати своме госту, а овај већ поји многаја љета.

Тако су још мало поседили, кад се попа сети да је време г. проти. „Прези Парто! враг му баби! Показаће цак и у њему враг, ко је појка.“

Кочијаш онако дремован и сутрусан упрегне, — попа седне па хајд' управо г. проти. Путем је говорио кочијашу: Чим ја отворим прозор па викнем „дај га!“ а ти цак на леђа па управо у протину собу.

Дођу до противне куће. Попа уђе унутра, а Парта чува — мачка у цаку.

Попа по дужности преда вишу заповест о својој казни, — рече да је дошао да одужи, а (као узгред) дода, да је донео и једно лепо одојче за његову пречасност.

Чим прота чу за одојче, насмеши му се брк и рече: Не бој се оче Б. све ће то прота загладити.

Појка од велике радости отвори протин прозор и повика кочијашу: Дај, Партеније!

Партеније унесе у собу цак и по заповести одреша га, — али нуто беде — у место прасета, у њему жут, велики главати мачак, (који је до сад спавао, јер је враг Ранко и њега опио) кад мачак осети луфта, а он ш—ш—ш! те на прозор; разлупа једно окно, па оде до сто врага.

У први мах окаменише се и попа и прота и Парта — и било би триста чуда, да се у тај мах не отворише врата, а на њих уђе познати ђаволан крчмар Ранко. Он исповеди проти, да је то његово масло. А прасе ево ту је, — а уз попино прасе до нео је и он једно проти на поклон. А и прозор ће он о свом трошку оправити, — само да се нико не срди.

Сад је трајало три дана весеље, — на брашнару се и заборавило.

Негда било, — ал се још и сад приповеда.

Ла-Жи-Будалија.

Телеграф.

За вријеме хаџи Лојине крајине у Сарајеву десило се да је један богат Чифут био на страни; отишао је био још прије крајине, а кад се враћао а оно буна у шеснест. Онда он да се не би његови укућани бринули телеграфира им овако: *Здраво прош'о Ракова нога и Кобиља глава и стигла на Кисела вода — још оста Клокота, велика страхота.*

Разумела лекара.

Мој се комшија једаред разболе, па данас зло, па сутра зло, елем кад је жена видила, да ни баба Јуца, ни баба Ката, ни شناјдерка Њ . . . ца не могу помоћи — дозове доктора. Кад овај дође испита болест, напише рецепт, нареди како ће узимати, и оде.

Кад лекар сутра-дан дође, а болесник се бори с душом. Лекар разрогачи очи, па чисто сам себи не верује од куд да човеку тако на један мах позли, те ће запитати; ди су те пилуле? Жена одговори да је све човек појео наједаред.

Шта наопако! па како?

Па ви сте казали да у води поједе.

Та ја јесам казао, ал како је узимао?

Па ја сам одма извукла купусно буре из подрума, навукла сам у њега код бунара воде, ту смо га спустили у воду, па је тако једну по једну све појео.

Та нисам ја тако казао!

Па да како? запита жена.

Та у кашику воде да му даш сваког сата по једну. Бог с' тобом, жено!!!

Е па ви препишите друге, а ја нећу жалити трошка — одговори жена.

Б.

Запевка.

Једној матери умре син јединац. Једва је којекако толико сконаторила да га огласи, тако је била сирота. Кад је већ и попа дошао, наднесе се над свога сива и поче запевати, па да би забашурила своју сиротињу — напусти да уплете у запевку и оно што није. Нисам баш добро запамтио шта је све ређала, ал сам ово добро утубио кад је нарицала: а јаој слатки сине, шта ћеш радити са три пара аљина?! Један си пар им'о, а један си каз'о да ћеш наручити, па кабаница!!!

Б.

Стихотворац.

Све је већем удешено.
На столицу већ сам сео.
А на столу преда-а мном је
Табак бео.

Пробао сам два-три пера;
Најбоље с'м изабрао.
Трипут сам се, — ка' што треба —
Иза ува почешао.

Али лампа слабо гори;
Подиг'о сам фитиљ њен;
Метн'о сам је с леве стране
Да ми не би смет'о сен.

Мастило сам већ промеш'о.

Тако ваља. Тако да.

Сад још песма само фали

— Па ј' готово све и сва.

Врло рђаво.

Разболео се спахија Н. — Прве недеље за тим науми жупник да се у цркви сви помолу богу за здравље свога властелина. Но пре него што ће почети мису, пошље још једаред у двор, да пита како је спахији. Слуга се врати и јави шта је чуо, т. ј. да је болеснику врло рђаво. Онда жупник, који је међу тим већ мису одслужио са тужним лицем обрати се благоверним радавши овако: Очитајмо још три оченаша за здравље нашег врло рђавог господина.

Газда Иша.

Кад је газда Иша био у Пешти, баш у сред зиме, виде како са улица товаре снег на кола, да га изнесу. „Ала су магарци“ рече газда Иша, „што се муче, што товаре снег на кола. Нека оставе празна кола на улици, па кад напада у њи пуно снега, онда нек шину коње, па нека га изнесу.“

Задатак

Ја знам један артикл, који што се год рђавије фабрицира, људи га све више купују.

Шта је то.

Павлавица

Одговори уредништва.

„У Јабланцу.“ Ова ваша повећа песма нема целине. Почетак јој гледа на једну страну, среда на другу а крај на трећу. Није довољно јасна ни разговетна, да би читаоца заинтересовати могла.

„Земља се не окреће.“ Није за „Стармали.“

К. Р. П. Кад је тако, е онда смо ми погрешили. Али никако од зле намере, већ нехотице.

Штојки Халашком и Браца Сенђанском. Ваши су набирци већином познати, но нешто ће се ипак моћи употребити. Али за такве преведене ситнице не би требало никаква потписа а најмање ортака са тако звучним псеудонимима.

ЛИСТОВИ, КОЈЕ УРЕДНИШТВО У ЗАМЕНУ ДОБИЈА

ГЛАС ЦРНОГОРЦА, лист за политику и књижевност. Излази на Цетињу једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Претилату ваљаслати поштапском упутницом на Петра Рамадановића у Котор. (Boche di Cattaro).

СРПСКИ ЛИСТ, излази у Задру једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Издавалац и одговорни уредник Саво Бјелановић.

„НЕВЕН“ ЧИКА-ЈОВИН ЛИСТ, уређује власник му Змај-Јован Јовановић, издање и штампа А. Пајевића, у Новоме Саду. Излази два пута месечно на читавом табаку. Цена је листу 4 фор. или 10 динара годишње. 2 ф. односно 5 динара полугодишње.

„ГЛАС ИСТИНЕ“ лист за духовне беседе, животнописе и старине, уређује С. Петровић, издање и штампа А. Пајевића у Н. Саду. Излази два пута месечно на читавом

табаку. Цена је листу 2 ф. или 5 динара годишње, 1 ф. или 2½ дин. полугодишње.

„ЈАВОР“, Лист за забаву, поуку и књижевност. Власник Змај-Јован Јовановић, уредник гр. Илија Огњановић. Издање књижаре Луке Јоцића. Излази у Новом Саду сваке недеље на читавом табаку. Цена је листу 5 ф. на читаву годину, 2 ф. 50 на пола године. За стране земље 6 ф. годишње.

ДРАШКОВ РАВОШ, лист за свакога. Излази у Сплету два пута месечно. Годишња цена 2 фор. Власник, издавалац и одговорни уредник Јово Метличић, коме и предплату ваља упућивати.

САДАШЊОСТ, недељни лист за просвету, привреду и забаву народну. Излази у Вел. Кикинди, куда и претплату ваља слати на име самог уредника г. Паје Петровића. Цена је листу 4 фор. на читаву годину.

БАЧВАНИН, лист за просвету, привреду, трговину и забаву. Излази у Сомбору сваке недеље на целом табаку одговорни уредник К. Радуловић, издавалац штампарија Муџика и Партлића. Цена је листу: на годину 4 фор. на пола године 2 ф. односно 10 и 5 динара за Србију.

ГОЛУБ, лист за српску младеж. Излази у Сомбору месечно једанпут на читавом табаку. Уредник Јован Благојевић, издавалац књижара Миливоја Каракашевића. Цена је 1 фор. на целу годину, за Србију 2½ динара.

СТРАЖИЛОВО. Лист за забаву, поуку и књижевност. Власник и уредник Јован Грчић. Излази у Н. Саду сваког четвртка на читавом табаку. Цена му је 5 фор. на целу годину, 2 фор. 50 на пола године. За Србију и Црну Гору 14 динара или 6 фор. на годину.

СРБОБРАН, лист за политику, народну просвјету и привреду. Излази у Загребу 1 пут недељно на читавом табаку. Власник и одговорни уредник П. Јовановић. Цијена је листу 5 фор. годишње.

ЗАСТАВА. Излази у Н. Саду средом, петком и недељом на целом табаку, а уторником на пола табака одговорни уредник Јаша Томић, издавалац српска штампарија дра Светозара Милетића. Цена је листу 14 фор. на читаву годину, односно 35 динара за Србију.

БРАНИК, лист за политику и т. д. излази уторником, четвртком и суботом на читавом табаку. Одговорни уредник Никола Јоксимовић, власник издавалац Миша Димитровљевић. Цена 12. фор. на целу годину, односно 6. на пола и 3. фор. за четврт године. За Србију цена 30 динара.

ОДЈЕК, лист политички, економни и књижевни. (Орган радикалне странке.) Власник: Коста С. Таушановић. Одговорни уредник: Милан Аџић. Излази у Београду, средом, петком и недељом. Цена је: годишње 24 дин., полугодишње 12 дин., за три месеца 6 дин., за стране земље 30 дин. на год.

СРЕМАЦ, лист за политику, народну привреду и забаву. Излази једаред недељно на целом табаку у Илоку. Власник и издавалац Стеван Поповић (Вацки). Одговорни уредник Богољуб Познановић. Цена је листу 4 ф. на годину.

НОВА УСТАВНОСТ, лист за политику, економију и књижевност. (Орган либералне странке). Власник Сима Јевр. Поповић, одговорни уредник Благоје Г. Дамјановић. Излази у Београду 3 пут недељно на целом табаку. Цена за Аустро-Угарску на целу год. 15 ф. на пола године 8 фор.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ

„ОДЈЕК“

ЛИСТ ПОЛИТИЧКИ, КЊИЖЕВНИ И ЕКОНОМНИ
ОРГАН РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ У СРБИЈИ
излази у Београду трипут недељно: средом, петком и недељом. Доноси чланке и дописе из унутрашњости

Србије, те тим начином обавештава о *приликама и догађајима у Србији*. „Одјек“ се бави стварима из *српских и славенских крајева* и има своје сталне рубрике: Српство и Словенство. Прати редовно производе *српске књижевности*, доноси *позоришне рецензије, економске чланке* и саопштава *нове проналаске на пољу науке и уметности*. Доноси у сваком броју *два подлиска*, а веома је згодан за *огласе*, јер је *распрострањен по Србији*.

Цена му је за Србију 24 дин. а за Аустро-Угарску и српске покрајине 15 фор. годишње, 7-50 на по године а 3 фор 75 новч. на три месеца.

Претплату из Угарске и Хрватске прима штампарија А. Пајевића Нови Сад, а из осталих крајева шаље се уредништву „Одјека.“

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1888. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ЧЕТРНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добрја комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад. ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРЕСТУПНУ 1888.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Препродавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

За одржање и полешање

ЖЕНСКЕ ЛЕПОТЕ

је

Дра Боте помада за лице

најбоље средство. Она уклања за најкраће време пеге, мрке флеке и свакојаке оспе у лицу. Сасвим је нешкодљива и како се ова не прави од масти, то не проузрокује бубуљице на лицу. Цена једне тегле 1 фор., мала тегла 50 новч.

Дра Боте водица за умивање

особито добро средство да чисти лице од бора и чини да лице постаје свежије и добије еластичност. 1 боца 50 новч.

Главно стовариште за разашилане код произвађача

АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА, апот. у В. Бечкереку.

Главно стовариште у Новом Саду у трговини Панте Јовановића. — У Будапешти главни депо: *Josef Török, Königsgasse 12.* — У Темишвару апотеке *C. M. Jahner, Klausmann und Albert (Stadtapotheke), St. Tárcaşu.* — У Колошвару *V. Tischler, Parfumerie.* — У Вел. Ст. Миклошу *Desid. Mészáros.*

Само је онда прави наш производ, ако има горе насликана наша заштитна марка и ако је зготовљена у апотеци АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА.

Наручбине са стране обављају се најбрже.